

ПРИЧА ЈЕДНОГ СНЕШКА

Била је тиха, хладна ноћ. Крупне пахуље су непрестано падале. До јутра је све било бело. Знао сам да је дошао тај дан.

Сваке зиме разиграна деца од снега направе себи новог друга за игру, то јест мене, Снешка. Тако је било и ове године. Док су се деци руке црвениле од хладног снега, ја сам мало по мало али сигурно растао. Био сам пресрећан. Направила су ми тело и руке, главу и обукла ми мантил. На крају су ми ставила капу и шал, да ми не буде хладно. Уместо пушке, добио сам и стару метлу да им будем ноћни чувар. Коначно сам добио очи и прогледао. Угледавши свет и децу која су ме направила, био сам усхићен. Поново су ми та мала створења удахнула живот. Без обзира на то што нисам могао да се покрећем, уживао сам у свакодневной игри са њима. Деца су сатима била уз мене. Трчала су, причала ми приче и непрестано ме украшавала. Правила су од мене свог друга, учитеља и војника. Све сам то са лакоћом подносио и са уживањем посматрао. Њихова срећа је сврха мог зимског живота. Када су сви увече одлазили на заслужени одмор, ја сам остајао на стражи. Чувао сам њихов безбрижан сан као прави војник. Ноћу су ми друштво правили верни пас и месец. Месец нас је посматрао са ведрога ноћног неба и чинило ми се да се и он радује нашем труду. Зимски дани су пролазили а са њима и мој зимски живот. Сунце је све јаче грејало. Полако сам се топио и нестајао.

Али нисам тужан. И ове зиме сам усрећео још једну породицу. И знате шта? За мање од годину дана, опет ћу се вратити. У природи се све понавља и враћа, па чак и ја. До виђења до следеће зиме и новог снега!

Софија Басарић